

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem v právní věci **žalobce: F. A.**, nar. „X“, státní příslušnost Sýrie, t.č. ZZC Bělá-Jezová, 294 21 Bělá pod Bezdězem, zastoupený Asociací pro právní otázky migrace, IČ 26555191, se sídlem Karolínská 654/2, P.O. Box 23, Praha 8, proti **žalovanému: Policie ČR, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, Masarykova 27, Ústí nad Labem, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26.2.2015, č.j. KRPU-4451-24/ČJ-2015-040022-AV-DB-ZZ,**

t a k t o :

- I.** Žaloba **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se v žalobě podané v zákonem stanovené lhůtě domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 26.2.2015, č.j. KRPU-44591-24/ČJ-2015-040022-SV-DB-ZZ, kterým bylo rozhodnuto, že se žalobce zajišťuje za účelem předání podle právního předpisu Evropského společenství s tím, že doba zajištění byla stanovena na 60 dnů od okamžiku omezení osobní svobody.

Žalobce namítal, že žalovaný v napadeném rozhodnutí nesprávně a zcela nedostatečným způsobem posoudil splnění podmínek zajištění žalobce dle ustanovení článku 28 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26.6.2013 (dále jen „Dublinské nařízení“). Dle žalobce z uvedeného ustanovení vyplývá, že zajištění cizinců na

základě Dublinského nařízení není plošným opatřením, ale může být uloženo pouze ve kvalifikovaných a nezbytně nutných případech, zajištění cizince musí být přiměřené okolnostem daného případu a cizinec může být zajištěn pouze po dobu nezbytně nutnou k náležitému provedení úkonů směřujících k předání cizince do jiného členského státu.

Dle žalobce ze žalobou napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný zajistil žalobce pouze z důvodu zahájení řízení o jeho předání do Maďarska. Žalobce zdůraznil, že pokud by pouhý průjezd Českou republikou představoval kvalifikovaný důvod pro zajištění, znamenalo by to, že všechny osoby spadající do působnosti Dublinského nařízení by musely být automaticky zajišťovány, což zcela odporuje smyslu příslušné právní úpravy.

Dále žalobce namítal, že žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí nedostatečným způsobem posoudil přiměřenost omezení osobní svobody a možnost uložení mírnějších opatření. K otázce existence vážného nebezpečí útěku žalovaný uvedl dle žalobce pouze skutečnost, že neoprávněně projížděl přes Českou republiku do Německa. Žalobce trvá na tom, že skutečnost, že plánoval podání žádosti o mezinárodní ochranu v jiném členském státě, než který byl k vyřízení jeho žádosti příslušný, sice může vést k zamítnutí žádosti o azyl, ale nezakládá kvalifikovaný důvod pro zajištění. Jedná se totiž o skutečnost společnou všem osobám spadajícím do působnosti Dublinského nařízení, která pokud by odůvodňovala omezení osobní svobody cizince, vedla by k automatickému zajišťování všech osob. Zajištění žalobce považuje rovněž za nepřiměřené, neboť nebylo žalovaným přihlédnuto ke skutečnosti, že pochází ze Sýrie a do Evropy přicestoval za účelem zajištění ochrany před tamějším ozbrojeným konfliktem. To, že se žalobce rozhodl žádat o mezinárodní ochranu v Německu, kde má osobní a kulturní vazby, je s ohledem na jeho situaci dle jeho názoru zcela legitimní a nemůže být považováno za důvod ospravedlňující omezení osobní svobody. Otázku použití mírnějších donucovacích opatření pak žalovaný posuzoval pouze ve vztahu k možnosti aplikace opatření uvedených v § 123b odst. 1 zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), což žalovaný považuje za nesprávné. Žalobce trvá na tom, že § 123b zákona o pobytu cizinců může správní orgán při zkoumání alternativ k zajištění využít jako inspiraci, nikoliv však jako závazný taxativní výčet postupů. Zdůraznil, že vzhledem ke skutečnosti, že v Maďarsku podal žádost o azyl, mohl se na území České republiky zdržovat v režimu § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Na žalobce tedy mělo být nahlíženo jako na žadatele o azyl, který má nárok na ubytování v některém z pobytových středisek Ministerstva vnitra. V takovém pobytovém středisku pak mohl mít hlášený pobyt a nic nebránilo, aby pak mohl plnit povinnosti vyplývající ze zvláštního opatření dle § 123b odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Žalovaný však žádnou takovou úvahu neučinil a ani se nikterak nezabýval možnostmi alternativního ubytování na území České republiky. Dle žalobce tedy žalovaný postupoval zcela formalisticky, když uvedl, že žalobce nemá na území České republiky žádné vazby. Takovouto úvahu považuje žalobce za irelevantní, neboť dle jeho názoru opět implikuje, že všechny osoby předávané na základě Dublinského nařízení musí být zajištěny.

Žalobce rovněž namítl, že žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí zcela nedostatečně zdůvodnil nezbytnost délky zajištění. Žalobce trvá na tom, že žalovaný je povinen provést kvalifikovaný odhad toho, jakou dobu může proces předávání do Maďarska reálně trvat a tento svůj odhad zdůvodnit. Pokud je obtížné reálnou délku procesu předávání odhadnout, je zapotřebí stanovit délku zajištění kratší a následně eventuelně rozhodnout o jejím prodloužení. Takto však žalovaný dle žalobce nepostupoval. Dle žalobce rozhodnutí neobsahuje údaje o předpokládaném provedení jednotlivých úkonů směřujících k realizaci předání, a žalobce tak nemůže ověřit, zda jsou tyto úkony náležitě prováděny. Žalovaný

poukázal rovněž na skutečnost, že v žalobou napadeném rozhodnutí jsou pouze obecně vypočteny jednotlivé maximální doby pro provedení procesních úkonů, aniž by byl uveden kvalifikovaný odhad délky nezbytně nutné k realizaci předání do Maďarska. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23.11.2011, č.j. 7 As 79/2010-150, pak žalovaný uvedl, že se žalovaný nezabýval otázkou, zda je vůbec v době stanovené pro zajištění možné zajistit předání žalobce do Maďarska s přihlédnutím ke skutečnosti, že tato země je trvale přetížena přijímáním žadatelů o azyl na základě Dublinského nařízení. V nedostatečném zdůvodnění délky zajištění spatřuje žalobce porušení ustanovení § 68 odst. 3 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“).

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí v plném rozsahu.

Žalovaný trval na tom, že se v žalobou napadeném rozhodnutí zabýval všemi podmínkami, které bylo nutno dle § 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců a dle Dublinského nařízení ve vztahu k možnosti zajištění žalobce posoudit. Zdůraznil, že žalobce na území České republiky vstoupil nelegálně bez platného víza i bez platného oprávnění k pobytu, ačkoliv si sám byl vědom, že by měl mít vízum. Rovněž byla v průběhu správního řízení jednoznačně prokázána skutečnost, že žalobce je žadatelem o mezinárodní ochranu v jiném členském státě EU, kdy sám žalobce tuto skutečnost potvrdil. Žalovaný zdůraznil, že proces předání dle Dublinského nařízení zcela jednoznačně nelze uskutečnit ve lhůtě 48 hodin od omezení osobní svobody žalobce. Žalovaný trvá na tom, že se v žalobou napadeném rozhodnutí rovněž výslovně zabýval otázkou existence vážného nebezpečí útěku. Důvody k závěru, že v daném případě existuje vážné nebezpečí útěku žalobce před uskutečněním jeho předání do Maďarska, spočívaly v následujících skutečnostech – nerespektování pokynů maďarských orgánů dostavit se do přijímacího střediska pro žadatele o azyl v Maďarsku, nesetrvání v Maďarsku do konečného rozhodnutí ve věci azylu, vycestování z Maďarska s vědomím nelegální cesty, vynaložení značných finančních nákladů s cílem dostat se do SRN. Dále žalovaný uvedl, že přiměřenost zajištění žalobce zkoumal na základě jemu známých skutečností a ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců a čerpal zejména z podaného vysvětlení žalobce. Ze skutečností známých žalobci a z vysvětlení žalobce dle žalovaného nevyplynuly žádné skutečnosti, které by nasvědčovaly, že zajištění by bylo zcela zjevně nepřiměřené okolnostem případu. Žalovaný zdůraznil, že žalobce nemá na území České republiky ani na území EU žádné příbuzné ani osoby blízké, nemá na těchto územích vytvořeny žádné vazby (ekonomické, kulturní ani společenské) a nevlastní zde žádný majetek. Naopak v Sýrii má celou svoji rodinu. Žalovaný rovněž zdůraznil, že v žalobou napadeném rozhodnutí se výslovně zabýval otázkou možnosti využití mírnějších opatření, než je zajištění cizince. Uvedl, že má zákonem stanoveny pouze možnosti uvedené v § 123b zákona o pobytu cizinců. K námitce žalobce, že je na něj nutno pohlížet jako na žadatele o azyl ve smyslu čl. 2 písm. c) směrnice Rady 2003/9/ES ze dne 27.1.2003, žalovaný konstatoval, že věcná působnost směrnice je zakotvena v čl. 3 citované směrnice. Dle tohoto ustanovení se vztahuje na státní příslušníky třetích zemí a osoby bez státní příslušnosti, které na hranici nebo na území daného členského státu podali žádost o azyl. Žalobce však nepožádal o azyl na území České republiky, ale na území Maďarska. Výše citovaná směrnice se tedy na žalobce vztahuje na území Maďarska a nikoliv na území České republiky. Rovněž ani podle zák. č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), nelze žalobce považovat za žadatele o azyl, neboť ten je v ustanovení § 2 odst. 5 citovaného zákona charakterizován jako cizinec, který požádal

Českou republiku o mezinárodní ochranu, nebo jehož žádost je Česká republika příslušná posoudit. Takovou osobou žalobce není. K samotným mírnějším opatřením žalovaný uvedl, že povinnost nahlásit místo pobytu a pravidelně se hlásit ani povinnost složení finanční záruky nebylo možno žalobci uložit, neboť nevlastnil dostatek finančních prostředků a nemá na území České republiky žádné příbuzné nebo známé, kteří by mu mohli ubytování zajistit nebo kteří by mu mohli potřebné prostředky poskytnout.

K délce zajištění žalovaný uvádí, že vzhledem ke složitosti přípravy předání žalobce a k délce Dublinského řízení stanovil délku zajištění na 60 dnů od okamžiku prvotního omezení osobní svobody. Žalovaný zdůraznil, že po odeslání žádosti na Dublinské středisko odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra již nemůže žádným způsobem ovlivnit průběh a délku trvání dublinského řízení. Žalovaný zdůraznil, že po celou dobu pečlivě zkoumá, zda trvají důvody zajištění cizince, a pokud by pominuly, cizince by ze zajištění neprodleně propustil. Žalovaný trval na tom, že v žalobou napadeném rozhodnutí jmenovitě vylíčil jednotlivé kroky, jež bude Dublinské středisko a maďarské orgány činit a citoval maximální možné lhůty k těmto jednotlivým krokům. Žalovaný rovněž trval na tom, že výslovně uvedl, že je reálné ve stanovené době zajištění předání žalobce dle Dublinského nařízení realizovat.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), a § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce nenavrhoval ve lhůtě 5 dnů od podání žaloby konání soudního jednání k projednání věci.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v zákonem stanovené lhůtě. Povinností žalobce je tedy tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s.ř.s. přihlídnout pouze k takovým vadám napadeného rozhodnutí, které vyvolávají jeho nicotnost, avšak takové nedostatky nebyly v projednávané věci zjištěny.

K námitce žalobce, že byl zajištěn výhradně z důvodu zahájení řízení o jeho předání do Maďarska, soud uvádí následující. Z obsahu žalobou napadeného rozhodnutí jednoznačně vyplývá, že ke skutečnosti, že žalobce splňuje podmínky k tomu, aby s ním bylo zahájeno řízení na základě Dublinského nařízení o jeho vydání do Maďarska, přistoupila další závažná skutečnost, a to fakt, že na žalobce jako na státního příslušníka Sýrie se vztahuje Nařízení Rady (ES) č. 539/2001 ze dne 15.3.2001. Tímto nařízením se stanoví seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci musí mít při překračování vnějších hranic členských států vízum. Z uvedeného tedy vyplývá, že žalobce byl povinen k pobytu na území České republiky mít vízum. Současně žalobce poukázal na skutečnost, že na žalobce se vztahuje i povinnost cizince podle § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců pobývat na území České republiky pouze s platným cestovním dokladem a vízem. Z obsahu správního spisu jednoznačně vyplývá, že žalobce neměl platné vízum pro pobyt na území České republiky ani platné oprávnění k pobytu. V důsledku toho žalobce na území České republiky pobýval neoprávněně. Z obsahu správního spisu rovněž vyplývá, že žalobce o nutnosti vlastnit vízum věděl. Z obsahu žalobou napadeného rozhodnutí (list č. 4, druhý odstavec) pak jednoznačně vyplývá, že k zajištění žalobce došlo ze dvou důvodů, a to protože pobýval na území České

republiky neoprávněně bez platného víza a na základě skutečnosti, že Maďarsko je dle Dublinského nařízení příslušné k vyřízení žalobcovy žádosti o mezinárodní ochranu a má dojít k jeho předání dle Dublinského nařízení.

S ohledem na výše uvedené vyhodnotil tedy soud námitku žalobce, že byl zajištěn výhradně z důvodu, že má dojít k jeho předání dle Dublinského nařízení, jako nedůvodnou.

K námitce žalobce, že žalovaný nedostatečným způsobem posoudil přiměřenost jeho zajištění, uvádí soud, že na listu 5 žalobou napadeného rozhodnutí se žalovaný touto otázkou výslovně zabýval. Žalovaný uvedl, že zohlednil zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání žalobce, délku jeho pobytu na území, věk zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby žalobce navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je žalobce státním příslušníkem. Žalovaný konstatoval, že žalobce tranzitoval přes území České republiky do SRN, na území České republiky přicestoval sám a nemá zde žádné rodinné příslušníky, příbuzné či blízké osoby. Žalovaný rovněž konstatoval, že žalobce nemá na území České republiky žádné ekonomické, společenské a ani kulturní vazby a je zdravý. Tyto skutečnosti dle zjištění soudu korespondují s vyjádřením žalobce do protokolu sepsaným před žalovaným dne 25.2.2015, č.j. KRPÚ-44591-20/ČJ-2015-040022-SV. Na základě výše uvedeného dospěl žalovaný k závěru, zajištění cizince za účelem jeho předání dle Dublinského nařízení je přiměřené v důsledku dopadu do jeho soukromého a rodinného života.

Dle názoru soudu je toto zhodnocení zcela v souladu se skutkovým stavem a relevantní právní úpravou. Dle soudu nelze při posuzování přiměřenosti zajištění přihlížet k důvodům, které vedly žalobce k opuštění jeho země původu. K tvrzení žalobce obsaženém v podané žalobě, že v SRN má osobní a kulturní vazby soud uvádí, že toto tvrzení je v rozporu s jeho vyjádřením v již výše uvedeném protokolu. Jde o tvrzení nové, které žalovaný tedy v žalobou napadeném rozhodnutí nemohl nijak zohlednit.

S ohledem na výše uvedené skutečnosti rovněž tuto námitku vyhodnotil soud jako nedůvodnou.

K námitce, že žalobce nedostatečně zhodnotil možnost uložení mírnějších opatření, uvádí soud následující. V samotném Dublinském nařízení nejsou mírnější donucovací opatření nijak specifikována. V zákoně o pobytu cizinců jsou v § 123b odst. 1 upravena zvláštní opatření za účelem vycestování cizince z území. Tato opatření dle soudu lze považovat za mírnější donucovací opatření ve smyslu Dublinského nařízení. Správní orgán může využít pouze ta mírnější donucovací opatření, která jsou upravena v právním řádu. Dle vnitrostátního právního řádu České republiky jsou takovými opatřeními jednak stanovení povinnosti cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a pravidelně se osobně hlásit policii ve lhůtě stanovené policií a jednak složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním cizince.

Soud konstatuje, že žalovaný se možností uložení výše uvedených mírnějších donucovacích prostředků zabýval a s poukazem na skutečnost, že žalobce v České republice nemá žádné rodinné příslušníky a ani žádné blízké vazby k jiným osobám a sám nedisponuje dostatečným množstvím finančních prostředků, dospěl k závěru, že uložení uvedených mírnějších opatření nelze v daném případě využít. Soud tedy konstatuje, že se žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí řádně zabýval otázkou možnosti využití mírnějších opatření než je zajištění cizince a dostatečně odůvodnil závěr, proč je v daném případě nelze využít.

K žalobcově argumentaci, že jej měl žalovaný považovat za žadatele o mezinárodní ochranu a z toho důvodu mu umožnit ubytování v azylovém zařízení soud konstatuje, že se plně ztotožnil s argumentací žalovaného obsaženou ve vyjádření k žalobě. Žalobce nemůže být dle platných předpisů považován na území České republiky za žadatele o azyl, neboť platná legislativa za žadatele o azyl považuje pouze cizince, který na území České republiky o azyl požádal, nebo je Česká republika příslušná jeho žádost o azyl posoudit. Ani jedna z těchto skutečností v případě žalobce nenastala. Celá tato argumentace žalobce ohledně možnosti jeho pobytu v azylovém zařízení je tedy zcela právně nepodložená.

Pro úplnost soud podotýká, že ze závěrů žalovaného obsažených v žalobou napadeném rozhodnutí nikterak nelze dovodit závěr, který se snaží navodit žalobce, že by všechny osoby předávané na základě Dublinského nařízení musely nutně být zajištěny.

S ohledem na výše uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že i tato žalobcová námitka je zcela nedůvodná.

K námitce nedostatečného zhodnocení existence vážného nebezpečí útěku žalobce uvádí soud, že i touto skutečností se žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí výslovně zabýval. Jako důvody pro existenci takového nebezpečí ve vztahu k žalobci kromě důvodů, jež vedou k předání žalobce dle Dublinského nařízení k vyřízení jeho žádosti o azyl do Maďarska, žalovaný výslovně uvedl, že žalobce vycestoval z území Maďarska vědom si skutečnosti, že jeho další cesta do Evropy je nelegální, když cestoval bez víza. Dále žalovaný jako důvod existence vážného nebezpečí útěku žalobce před jeho předáním uvedl žalovaný skutečnost, že cílem cesty žalobce bylo SRN a tvrzení žalobce, že se nechce vrátit na území Maďarska a chce si zajistit existenci v SRN a dosáhnout i příjezdu jeho rodiny do SRN. Žalovaný zdůraznil, že vzhledem ke skutečnosti, že žalobce vydal značné úspory na realizaci své cesty do SRN, je málo pravděpodobné, že by se svého cíle vzdal a dobrovolně se vrátil do Maďarska. Na základě uvedeného dospěl žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí k závěru, že lze důvodně předpokládat, že nedojde-li k zajištění žalobce za účelem jeho předání do Maďarska, tento nesetrvá na území České republiky do ukončení dublinského řízení a uteče z České republiky dále do státu, který si zvolil jako cíl své cesty. Soud konstatuje, že shledal výše uvedené odůvodnění existence vážného nebezpečí útěku žalobce obsažené v žalobou napadeném rozhodnutí jako dostatečné a proto neshledal jako důvodnou ani tuto námitku žalobce.

K námitce žalobce, ve které namítal, že v žalobou napadeném rozhodnutí byla nedostatečným způsobem odůvodněna délka doby zajištění žalobce, uvádí soud následující. Soud konstatuje, že v žalobou napadeném rozhodnutí je výslovně uvedeno, že správní orgán přihlédl ke složitosti přípravy předání cizince do Maďarska a přihlédl ke lhůtám stanoveným přímo Dublinským nařízením pro jednotlivé úkony v rámci řízení o předání, které v rozhodnutí výslovně uvedl i s dobou, kterou nařízení pro jejich vykonání povoluje. Vzhledem k nutnosti postupovat v souladu s Dublinským nařízením shledal soud uvedené odůvodnění doby trvání zajištění sice za minimalistické, ale s přihlédnutím ke skutečnosti, že v průběhu trvání zajištění je žalovaný povinen neustále kontrolovat trvání důvodů zajištění a případně rozhodnou o propuštění cizince, za dostatečné. Soud rovněž konstatuje, že se žalovaný výslovně zabýval otázkou, zda bude možno předání realizovat ve stanovené době zajištění. V žalobou napadeném rozhodnutí žalovaný konstatoval, že došel k závěru, že předání žalobce je ve stanovené době reálné, neboť žalovanému nejsou známy žádné skutečnosti, pro které by nemohlo předání být uskutečněno. Žalovaný výslovně uvedl, že

s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy předání cizinců je předání ve stanovené lhůtě reálné.

Vzhledem k výše uvedenému dospěl soud k závěru, že ani tato námitka není důvodná.

S ohledem na výše uvedené dospěl soud tedy k závěru, že žaloba z pohledu uplatněných žalobních námitek není důvodná, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. ve výroku rozsudku ad I. zamítl.

Současně v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. soud ve výroku rozsudku ad II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému nad rámec jeho úřední činnosti žádné náklady řízení nevznikly, přičemž ten je ani nepožadoval.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 2. dubna 2015

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová